

loven eller bekendtgørelser udstedt i medfør heraf at regulere en række spørgsmål vedrørende beskyttelsen af drikkevandsressourcen, som tidligere overvejende hvilede på bestemmelserne i de lokale sundhedsvedtægter.

Mens regler vedrørende beskyttelse mod vandforurening først på et relativt sent tidspunkt har fået en fremskudt placering i selve lovgivningen om vandforsyning, har problemer af denne karakter tidligt haft indflydelse på udformningen af vandløbslovgivningen i form af en række relativt detaljerede bestemmelser om spildevandsafledningen til overfladevandet, navnlig søer og vandløb.

Også en anden forskel med hensyn til karakteren af de to loves bestemmelser vedrørende beskyttelse mod vandforurening kan fremhæves. Som ovenfor anført sigter de pågældende bestemmelser i vandforsyningsloven overvejende mod en beskyttelse af menneskets sundhed. De tilsvarende bestemmelser i vandløbsloven, herunder navnlig bestemmelserne i lovens kapitel II og XI tilsigter foruden beskyttelse mod egentlig sundhedsfare for mennesker også beskyttelse mod forurening af naturen, jfr. f. eks. bestemmelserne i lovens § 71, hvorefter afledning til vandløb af spildevand ikke må skade recipientens „naturlige tilstand“, og bestemmelserne i lovens § 71 a, hvorefter afledning af spildevand til havet ikke må volde „almene ulemper“.

I *lov om foranstaltninger mod forurening af havet med olie og andre materialer*, jfr. lovbekendtgørelse nr. 124 af 7. april 1967 som ændret ved lov nr. 49 af 3. februar 1971, er der fastsat nærmere regler navnlig til forebyggelse af, at havet forurenes ved udtømning fra skibe af olie og olieholdige blandinger. Ved siden af disse regler indeholder loven imidlertid også bemyndigelse for vedkommende minister, nu ministeren for forureningsbekæmpelse, til at forbyde udkastning fra danske skibe af ikke-letnedbrydelige eller skadelige materialer samt til at forbyde enhver udkastning af sådanne materialer i dansk territorialfarvand. Denne bemyndigelse er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 19 af 18. januar 1972 om forbud mod udkastning fra skibe af visse materialer.

Lovgivningen om forurening af havet er især vigtigt nu blevet suppleret og udbygget gennem vedtagelsen i indeværende folketingssamling af en ændringslov til ovennævnte lov samt af *lov om foranstaltninger mod forurening af havet med andet end olie*. Bl. a. er der ved sidstnævnte lov gennemført et forbud mod udkastning eller udtømning af stoffer og materialer (den såkaldte dumpning) fra skibe, flyvemaskiner eller andre transportmidler indenfor dansk søterritorium og dumpning fra så-

danne transportmidler af dansk nationalitet på *det åbne hav*. Endelig omfatter forbudet tillige *udførsel* fra Danmark af sådanne stoffer bestemt til dumpning. Efter loven er der mulighed for at dispensere fra forbudet, hvis dumpning kan ske uden miljøge-

retsregler om *levnedsmidler* findes dels i levnedsmiddelloven (lovbekendtgørelse nr. 26 af 9. februar 1968), dels i en række andre generelle retsfor skrifter vedrørende enkelte levnedsmiddelarter, f. eks. kød og kødvarer, fisk og fiskevarer m. v. samt endelig i de lokale sundhedsvedtægter. Med hjemmel i en række kommuners sundhedsvedtægter er der udfærdiget lokale regulativmæssige bestemmelser om en række forhold vedrørende levnedsmidler samt udsalgssteder for disse m. v. Disse bestemmelser indeholder ofte mere konkretiserede regler og er et nyttigt supplement til sundhedsvedtægternes og levnedsmiddellovens regler.

Det primære tilsyn med overholdelsen af alle disse regler udøves af sundhedskommissionerne, ofte ved en dertil antaget dyrlæge (stadsdyrlæge), mens det overordnede tilsyn, evt. på specielle områder, udøves af bl. a. statens levnedsmiddelinstitut, veterinærdirektoratet og fiskeriministeriets industritilsyn.

Gennem de senere år har der været en tendens til fra sundhedsvedtægternes regler at overflytte materielle regler til særbestemmelser. Dette gælder for reglerne om mælk og fløde, hvorom der er udfærdiget en bekendtgørelse med hjemmel i levnedsmiddelloven, samt for visse andre levnedsmiddelarter. For dybfrosne levnedsmidler er der gennemført en speciallov (lovbekendtgørelse nr. 162 af 21. april 1969). Sundhedsvedtægterne indeholder herefter normalt kun bestemmelser om mere almindelige forhold om levnedsmidler, herunder om udsalgssteder samt særlige regler om bagerier.

I lov nr. 119 af 3. maj 1961 om *gifte og sundhedsfarlige stoffer* er der fastsat bestemmelser om fremstilling, modtagelse, udlevering og opbevaring af sådanne gifte og sundhedsfarlige stoffer, som ikke er omfattet af bl. a. bekæmpelsesmiddelloven, jfr. nedenfor. Lovens hovedsigte er at beskytte mennesker og husdyr mod forgiftning og sundhedsfare og hjemler principielt ikke mulighed for at tage videregående miljøbeskyttelsesmæssige hensyn. Loven definerer især vigtigt gifte og sundhedsfarlige stoffer som sådanne stoffer, der er optaget på nogle til loven knyttede lister, som efter indstilling fra sundhedsstyrelsen kan ændres administrativt, nu af ministeren for forureningsbekæmpelse.

I lov nr. 118 af 3. maj 1961 er der fastsat nærmere regler vedrørende anvendelse, opbevaring og transport m. v. af *midler til bekæmpelse af plantesyg-*